

med gennemførelsen af det foreliggende lovforslag tillige bør søges gennemført en udvidelse af pressens ansvar i denne relation.

3. Bestemmelsen i retsplejelovens § 1017 lyder således:

„§ 1017. Offentlig gengivelse af retsforhandlingerne skal være objektiv og loyal.

Stk. 2. Med bøde eller med hæfte straffes den, som i tale eller skrift, beregnet på at virke i en videre kreds, forsættlig eller ved grov uagtsomhed:

- 1) giver væsentlig urigtig meddelelse om en straffesag, der endnu ikke er endeligt afgjort eller bortfaldet,
- 2) lægger hindringer i vejen for sagens oplysning eller,
- 3) så længe endelig dom i en straffesag ikke er afsagt, fremsætter udtalelser, der er egnede til på uforsvarlig måde at påvirke dommerne, domsmændene eller nævningerne med hensyn til sagens afgørelse.“

De hensyn, der søges varetaget ved bestemmelseerne i retsplejelovens § 1017, stk. 2, er efter justitsministeriets opfattelse tilstrækkeligt tilgodeset ved bestemmelsen i det foreliggende lovforslags § 6, stk. 1, 1. led, hvorefter adgangen til at få oplysninger ikke omfatter sager inden for strafferetsplejen.

Bestemmelsen i retsplejelovens § 1017, stk. 1, blev indsat i retsplejeloven ved lov nr. 112 af 7. april 1936. Bestemmelsen blev indsat under folketingets behandling af lovforslaget, jfr. R.T. 1935/36, tillæg B sp. 1315 f., med forbillende i engelsk rets regler om „contempt of court“, jfr. R.T. 1935/36, Folketingets Forhandlinger sp. 4433 f., og *Victor Hansen, U. f. R. 1936 B* side 131 f. Der kan endvidere henvises til *Carl Rastings: Presseretten (1951)* side 68-89.

Der er ikke knyttet nogen særlig sanktion til overtrædelse af § 1017, stk. 1, men denne vil kunne være af betydning ved afgørelsen af, hvorvidt et referat er retsstridigt og erstatningsforpligtende, jfr. *Stephan Hurwitz: Den danske Strafferetspleje (3. udg. 1959)* side 42.

4. En noget tilsvarende bestemmelse findes i straffelovens § 129a:

„§ 129a. Med bøde, hæfte eller fængsel indtil 2 år straffes den, der offentliggør bevidst usande gengivelser eller falske citater af meddelelser om faktiske forhold fremsat i retsmøder eller givet i rigsdagens, kommu-

nale eller offentlige råds eller myndigheders møder.

Stk. 2. På samme måde straffes den, der ved bevidst usandfærdigt offentligt at tillægge regeringen eller nogen anden offentlig myndighed en handling, som den ikke har foretaget, skader landets interesser i forhold til udlandet.“

Bestemmelsen blev indsat i straffeloven ved lov nr. 87 af 15. marts 1939.

5. Justitsministeriet har overvejet, om der i forbindelse med indførelsen af offentlighed i forvaltningen burde stilles forslag om gennemførelse af særlige bestemmelser med henblik på at sikre, at offentlig gengivelse af oplysninger, som offentligheden vil kunne komme i besiddelse af gennem den foreslåede ordning, foretages objektivt og loyalt.

Ved overvejelsen af dette spørgsmål har justitsministeriet navnlig lagt vægt på,

at hensynet til privatlivets fred må anses tilstrækkeligt beskyttet gennem reglerne i det foreliggende lovforslags § 2, stk. 1, smh. med § 10,

at gennemførelsen af det foreliggende lovforslag for en umiddelbar betragtning må synes at mindske risikoen for, at forvaltningsmyndigheder udsættes for angreb i pressen, der ikke er sagligt begrundet, og

at bestemmelseerne i retsplejelovens § 1017, stk. 1, og straffelovens § 129a, stk. 1, til dels synes begrundet i særlige hensyn til folketinget, kommunalbestyrelser og domstolene, som ikke uden videre kan overføres til de myndigheder, der er omfattet af det foreliggende lovforslags bestemmelser.

Under hensyn hertil har justitsministeriet ikke ment på det foreliggende grundlag at burde stille forslag om en udvidelse af pressens, herunder radioens og fjernsynets ansvar, i forbindelse med fremsættelsen af det foreliggende forslag til lov om offentlighed i forvaltningen.

6. I den seneste tid har der været fremsat kritik af den måde, hvorpå privatlivet tilhørende forhold og berigtigelser af tidligere offentliggjorte meddelelser i forskellige tilfælde er blevet behandlet i dagspressen. De fremdragne tilfælde synes imidlertid ikke at have sammenhæng med den foreslåede udvidelse af offentlighedens — herunder pressens — adgang til dokumenter i den offentlige forvaltning.